

Estapé respon

Fabià Estapé

Un diamant entre dos trossos de llautó

—Us sembla bé que els funcionaris es prejubilin?

—Sí, i també per apriar la musculatura del funcionariat central, sobretot ara que la major part de les comunitats tenen massa funcionaris.

—Quins avantatges pot tenir per a l'administració desfer-se de 25.000 persones majors de 58 anys?

—Rejuvenir la mitjana d'edat dels que treballen, i espero que deixi de donar-se aquella trista situació en què els funcionaris al matí no treballen i a la tarda no hi van.

—Creieu que pot ser l'ocasió per disminuir plantilles?

—Sí, i també per apriar la musculatura del funcionariat central, sobretot ara que la major part de les comunitats tenen massa funcionaris.

—Per què no l'han reduït al mateix ritme a les comunitats?

—Perquè hi ha gent a qui els agrada viure a Madrid. Per exemple, Carlos Bustelo, que va arribar a dir que traslladar la CMT a Barcelona era una deportació. Una vegada més, a Madrid abunden els grans pijos.

—No és un contrasentit oposar-se a les prejubilacions en les empreses privades i optar per aquesta fórmula en l'administració?

—S'ha de fer una cosa o altra, potser que comencin a donar exemple.

—Creieu que ara s'aprofitarà per reestructurar l'administració?

—Sí no ho fan ara, quan ho faran?

—Què penseu de l'entrada del BBVA en el mercat italià amb la possible compra de la Banca Nazionale del Lavoro?

—Que al BBVA, Francisco Gonzalez, protegit per Rato, sent la necessitat d'expandir-se per Europa com ho ha fet el seu rival Botín, del Santander.

—Encara hi ha moltes resistències nacionalistes en el sector financer europeu?

—És clar que n'hi ha, fins i tot en el banc del Vaticà.

—Per què el que és normal en la majoria de sectors, com l'entrada de multinacionals i les compres i vendes o les fusions entre països, no ho és en l'energia o la banca?

—Perquè els que hi són a dins hi volen ser sols, i quan arriben a una edat canònica, setanta anys, es fan nomenar presidents d'honor. Per això espero que Zaplana es farà nomenar president d'honor de Castelló, València i Alacant, sempre que el seu gran amic Camps li deixi fer.

—Ell voldria ser-ho a Madrid, potser...

—Un amic meu m'ha dit que no hi ha espectacle més trist que veure tres diputats passejant per l'M-30 que envolta el Congrés. Els tres són: al mig, Rajoy; a la dreta, Acebes, i a l'esquerra, Zaplana. A aquest amic meu, li recorden un anell que es va comprar a l'Índia: un diamant entre dos trossos de llautó.

—Francisco Gonzalez aconseguirà el control del banc italià?

—Si vol engreixar l'operació, l'engreixarà.

—El fracàs de l'ofensiva de la constructora Sacir per entrar en el capital del banc i treure Gonzalez, l'ha consolidat en el càrrec?

—Si et volen fotre fora i no ho aconsegueixen, estàs més fort, això m'han dit que passa últimament a Terra Mítica, però també m'asseguren que ja no cal donar sang per entrar gratis al parc.

—Si no se'n surt, la seva carrera estarà de nou amb la corda fluixa?

—Sempre li pot quedar un lloc prop de Rato a l'FMI.

—Encara que acabí aconseguint la majoria del capital de la BNL, gestionar un banc italià des d'Espanya no deu ser gens fàcil...

—No, però darrerament hi ha un servei de vol regular Madrid-Roma que diuen que és molt bo.

Toni Canyís

L'entrellat

Derives identitàries

Toni Canyís

La Cristina i el Pablo no van néixer a la Xina. Els seus pares són xinesos, però ells van venir al món a Alacant. Amb dotze anys,

van aparèixer en una escola de Barcelona el setembre passat sense entendre ni parlar un borrall de català ni de castellà. Un mur cultural aparentment infranquejable. Quan tenien cinc anys, els seus pares van decidir enviar-los al seu país perquè fossin educats en la cultura dels seus avantpassats. És una pràctica molt estesa en la comunitat xinesa, que comporta greus problemes d'integració a la tornada. El Pablo i la Cristina han passat tres mesos fora de l'escola, en una aula especial d'acollida, amb educadors i material especialitzat. Són recursos cars però imprescindibles per garantir el funcionament del sistema educatiu. Tot-hom tem ja el que pugui passar el pròxim setembre. El nou procés de regularització que s'acaba de tancar, lògicament, comportarà reagrupaments familiars i, a les escoles, una nova allau de xics acabats d'arribar. Aquest any, per primer cop, l'estat ha creat un fons destinat a l'acollida d'immigrants, per ajudar les comunitats i els ajuntaments amb més presència de ciutadans no comunitaris. Sort que hi ha algú que ja fa anys que fa aquesta tasca sense haver esperat que l'estat detectés el problema. Segons alguns estudis, els immigrants encara aporten més diners en impostos que el que costen els serveis que els ofereix l'administració. L'únic mal és que són impostos que recapta l'estat i despeses socials que ofereixen altres administracions. És clar que, a alguns pretesos intel·lectuals firmants de manifestos, totes aquests qüestions els deuen sonar molt llunyanes. Reclamar competències en immigració i el finançament necessari per fer polítiques d'acollida els deu semblar també una insuportable deriva identitària.